

PŘÍLOHA Louče – 6. 5. 2026

Když umělá inteligence polemizuje s demagogem Petrem Štěpánkem

Dne 30. dubna 2026 zveřejnil deník Mladá fronta Dnes komentář Petra Štěpánka, současného místopředsedy Trikolory a někdejšího dlouholetého člena Rady ČR pro rozhlasové a televizní vysílání, s názvem „Televize jako Al-Káida opozice“. Protože jsem neměl chuť ani náladu opět – po letech 2012 nebo 2018 – s Petrem Štěpánkem polemizovat a vyvracet jeho nepodložená tvrzení, že „poplatky jsou neefektivní, iracionální a asociální“, nebo že Česká televize nositele jiných názorů „selektuje, ostrakizuje, dehonestuje a stigmatizuje,“ až po vrcholný nesmysl, že ČT „narušuje volnou politickou soutěž a ničí demokratický právní řád“, využil jsem služeb umělé inteligence.

ChatGPT od mne dostal zadání: *Napiš polemiku s komentářem Petra Štěpánka*

ChatGPT odpověděl:

Jakmile článek pošleš, můžu napsat například:

- věcnou polemiku,
- ostrý novinový komentář,
- akademickou kritiku,
- ironickou reakci,
- nebo krátký text vhodný pro noviny či sociální síť.

Mohu také přizpůsobit tón:

- konzervativní,
- liberální,
- centristický,
- technokratický,
- satirický apod.

Zadal jsem ChatGPT následující [text Štěpánkova komentáře](#) převzatý z Parlamentních listů neboť na MF Dnes je za paywallem.

Petr Štěpánek:

Televize jako Al-Káida opozice

Spojení sil opozičních politiků, aktivistů, manažerů i redaktorů ČT a ČRo v souvislosti se změnou financování veřejných médií odhaluje, čemu a komu doopravdy tato média slouží. Pokud ještě někdo pochyboval o tom, že Česká televize je mediálním orgánem stran bývalé Fialovy vládní koalice, dění posledních týdnů jej dokonale vyvádí z omylu. To, co aktuálně předvádějí spojené síly opozičních politiků a aktivistů spolu s manažery, redaktory a dalšími zaměstnanci České televize a Českého rozhlasu v souvislosti s návrhem změny financování veřejnoprávních médií, je daleko za hranou provozování standardní politiky i standardní pluralitní, vyvážené, všestranné a objektivní žurnalistiky.

Ale oddělme od sebe dvě věci. Jednou je samotné financování médií veřejné služby a druhou obsah, kterým se prezentují. Svět elektronických médií se v posledních desetiletích dramaticky změnil. Jak co do technologií a vysílacích platforem, tak co do množství programů. Způsob financování ČT a ČRo však zůstal stejný jako v první polovině 20. století. Televizní a rozhlasové poplatky jsou neefektivní, iracionální a asociální, neboť v toku času se pozvolna přeměnily na podivnou degresivní „daň z domácnosti“, efektivita jejich výběru je

problematická, podstatná část peněz do cíle vůbec nedoputuje a v poměru ke svému příjmu paradoxně nejvíce platí ti nejhudší. Systém je prostě zastaralý.

Jestliže Fialova vláda za této situace, navíc v rozporu se všemi svými sliby naopak prosadila navýšení poplatků, ba dokonce ještě nesmyslně, protože nelogicky rozšířila okruh jejich plátců, fyzických i právnických osob, nelze to nazvat jinak než jako politický zločin. Když k tomu přičteme nespokojenost značné části veřejnosti s obsahem vysílání, zvláště pak se zpravodajstvím a publicistikou, a z toho vyplývající neochotu podporovat veřejnoprávní média povinným „výpalným“, je evidentní, že nazrál čas ke změně. Ostatně ve většině unijních zemí se tak již stalo.

Liché jsou nářky, že změna financování ohrozí nezávislost veřejnoprávních médií. Ať je budeme hradit z levé kapsy z poplatků, anebo z pravé kapsy přes státní rozpočet, vždy o tom rozhodují stejní politici. A zaměstnance vyplácí stále stejná účtárna, přičemž odkud do ní peníze doputují, se zaměstnanců netýká. Směšná je rovněž argumentace: proč něco měnit, když to funguje? Nic nefunguje! Jak asi ten systém funguje, když České televizi dle průzkumu STEM nedůvěřuje 52 % občanů?

Jeden směr, jeden názor

Česká televize není tím, čím by dle zákona měla být. Má poskytovat objektivní, ověřené, ve svém celku vyvážené a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů, má přispívat k právnímu vědomí obyvatel Česka a má také dbát na to, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech nebyla jednostranně zvýhodňována žádná strana nebo hnutí. ČT tato zákonná ustanovení dlouhodobě nedodržuje. Ve zpravodajství a publicistice preferuje jeden ideový a politický směr a jeho protagonisty ve svém vysílání zvýhodňuje. Nositelé jiných názorů jsou naopak selektováni, ostrakizováni, dehonestováni a stigmatizováni. Suma sumárum: ČT není nezávislým informačním zdrojem, nýbrž propagandistickým nástrojem.

To vše za situace, kdy povinností prakticky všech domácností je platit povinné televizní poplatky. Financujeme si tak něco, s čím nejenže podstatná část veřejnosti nesouhlasí, ale přímo něco, co nám škodí, neboť to narušuje volnou politickou soutěž a ničí demokratický právní řád. Financujeme něco, co společnost rozděluje, místo aby to bylo jejím spojovníkem.

Nalejme si čistého vína: ČT opozici slouží jako její informační, propagandistická a mocenská základna, v překlada Al-Káida. Proto za ni opoziční politici bojují, jako by poslední bitva vzplála. Pouhá změna financování proto nestačí. Ta samotná totiž žádnou podstatnou změnu nepřinese. Je třeba definovat, co veřejná služba je – a co už není. ČT i ČRo je potřeba zeštíhlit, jejich hospodaření podrobit skutečné veřejné kontrole, a ze všeho nejvíc jejich zpravodajství a publicistiku otevřít celému názorovému spektru.

Zatímco v souvislosti s navrhovanou změnou financování bude nadále probíhat onen trapný opoziční a veřejnoprávní festival pokrytectví, demagogie a pokleslé propagandy, mohou čtenáři, diváci, voliči a daňoví poplatníci přemýšlet, k čemu nám ČT ve stávající podobě je.

Aby nám selektovala informace na ty, které smíme slyšet – a které ne? Aby nám vnucovala eurounijní, progresivistickou, klimatickou, covidovou a ukrajinskou propagandu? Aby den co den na obrazovce promovala své politické oblíbence? Aby nám v hlavním vysílacím čase pouštěla staříky Vinnetoua, Angeliku, Schimanského, Kojaka či radu Vacátka? Aby nás ještě sedmatřicet let po sametu krmila seriály z dob reálného socialismu? Aby nám na šesti či sedmi kanálech za povinný poplatek servírovala podobný obsah, jako zdarma nabízejí televize komerční? Aby týden co týden drancovala archiv a vyráběla nekonečné stříhové pořady s Bohdalkou, Menšíkem, silvestry a kouzelníkem, co nikdy nepřijde? Aby za naše peníze krmila aktivisty z politických neziskovek? Aby politicky korektně vymývala hlavy už i

našim dětem? Aby byla zdrojem obživy pro hochy a děvčata z „pražské kavárny“, co spolu mluví?

Na tohle posíláme na Kavčí hory miliardy? Proč si máme vydržovat něco, s čím nesouhlasíme, ba dokonce, o čem si mnozí myslí, že nám to škodí? Jak asi ten systém funguje, když České televizi podle průzkumu agentury STEM nedůvěřuje 52 % občanů?

x x x

Z možností, které mi ChatGPT nabízel, jsem zvolil: *chci věcnou polemiku.*

Zde je výsledek:

Text Petra Štěpánka staví na legitimní otázce: jak má být v 21. století financována veřejnoprávní televize a rozhlas. V tom je jeho argument relevantní. Skutečně lze diskutovat o tom, zda systém televizních a rozhlasových poplatků odpovídá době streamovacích služeb, internetu a proměně mediálního trhu. Stejně tak je legitimní kritizovat konkrétní pořady, dramaturgii nebo jednotlivé redakční chyby České televize a Českého rozhlasu. Problém Štěpánkova textu však spočívá v tom, že místo věcné debaty používá silně ideologický jazyk, zobecnění a nepodložená tvrzení, která spíše polarizují, než aby přispívala k řešení.

Především nelze bez důkazů tvrdit, že Česká televize je „propagandistickým nástrojem“ jedné politické části spektra. Veřejnoprávní média jsou ze zákona povinna poskytovat pluralitní a vyvážené vysílání a jejich fungování podléhá veřejné kontrole prostřednictvím rady, soudů i mediálních analýz. To samozřejmě neznamená, že jsou bezchybné. Kritika konkrétní nevyváženosti je legitimní a v demokratické společnosti nutná. Jiná věc je však systémové obvinění z propagandy bez konkrétních dat, analýz či srovnání. Takové tvrzení se samo podobá politické propagandě, proti níž autor údajně vystupuje. Argument založený na průzkumu důvěry veřejnosti je rovněž problematický. Nedůvěra části veřejnosti automaticky neznamená, že instituce neplní svou funkci. Důvěra v média, politické strany i státní instituce dlouhodobě klesá napříč Evropou, často v důsledku polarizace společnosti a šíření dezinformací. Pokud by samotná popularita měla být měřítkem existence veřejné služby, bylo by možné stejnou logikou zpochybňovat soudy, parlament nebo vládu pokaždé, když jim veřejnost přestane věřit.

Štěpánek dále tvrdí, že financování ze státního rozpočtu a financování prostřednictvím poplatků je v zásadě totéž. Není. Právě oddělení od každoročního státního rozpočtu představuje jeden z důležitých mechanismů ochrany veřejnoprávních médií před přímým politickým tlakem. Pokud by vláda mohla každý rok rozhodovat o existenci a výši financování médií veřejné služby, vznikala by mnohem silnější prostor pro politické vydírání a závislost na aktuální moci. Evropská zkušenost ukazuje, že tam, kde veřejnoprávní média ztratila institucionální nezávislost, se snadno stávají nástrojem vládní propagandy.

Text také směšuje dvě rozdílné věci: názorovou pluralitu a povinnost poskytovat fakta. To, že Česká televize například podporuje členství České republiky v EU nebo referuje o klimatické změně na základě vědeckého konsenzu, není automaticky „propaganda“. Veřejnoprávní média nejsou povinna vytvářet falešnou rovnováhu mezi ověřenými informacemi a názory, které odporují faktům. Povinností novináře není dát stejný prostor každému tvrzení bez ohledu na jeho pravdivost, ale ověřovat informace a zasazovat je do kontextu.

Zvlášť problematická je rétorika o „Al-Káidě“, „vymývání hlav dětem“ nebo „pražské kavárně“. Takový jazyk nevede k věcné debatě o médiích veřejné služby, ale slouží k mobilizaci emocí a vytváření obrazu nepřítele. Ve chvíli, kdy politická diskuse sklouzává k podobným nálepkám, přestává být debatou o fungování institucí a stává se kulturní válkou. Česká televize jistě potřebuje reformu, otevřenou diskusi o hospodaření i průběžnou kontrolu kvality a vyváženosti. To však neznamená, že je správné zpochybňovat samotný princip

veřejnoprávních médií. V době informačního chaosu, sociálních sítí a komerčního tlaku představují veřejnoprávní média jeden z mála prostorů, kde stále existuje povinnost dodržovat určité profesní a zákonné standardy. Místo ideologického boje by proto bylo užitečnější vést konkrétní debatu o tom, jak tyto instituce zlepšit, zprůhlednit a modernizovat — nikoli je vykreslovat jako nepřítel společnosti.

x x x

Pak jsem chtěl „*krátký text vhodný pro noviny či sociální sítě*“.

Kritizovat Českou televizi je legitimní. Tvrdit ale bez důkazů, že jde o „propagandistický nástroj“ či „Al-Káidu opozice“, není věcná debata, ale politická agitace. Veřejnoprávní média mají své chyby a potřebují reformu, větší kontrolu i modernizaci. Jejich smyslem ale není potvrzovat názory jedné části společnosti, nýbrž poskytovat prostor pro pluralitu a ověřené informace.

Argument, že „když části veřejnosti ČT nevěří, nefunguje“, je nebezpečně zjednodušující. Stejnou logikou bychom mohli rušit soudy, parlament nebo vládu pokaždé, když jim klesne důvěra. Demokracie nestojí na popularitě, ale na institucích a pravidlech. Veřejnoprávní média nejsou dokonalá. Bez nich by však veřejný prostor ovládly čistě komerční nebo přímo politické zájmy. A to by byla pro demokracii mnohem větší hrozba než jakýkoli silvestrovský pořad s Menšíkem.

x x x

A nakonec jsem si vyžádal „*ostrý novinový komentář*“:

Petr Štěpánek znovu předvedl, jak se dnes dělá politický komentář bez argumentů: vezmete frustraci části společnosti, přidáte pár kulturních strašáků — „pražská kavárna“, „progresivismus“, „ukrajinská propaganda“ — a nakonec z veřejnoprávní televize uděláte téměř nepřítel státu. Výsledkem není analýza, ale ideologický pamflet.

Ano, Česká televize má chyby. Občas působí elitářsky, někdy zaměňuje aktivismus za žurnalistiku a její hospodaření si zaslouží tvrdší kontrolu. Jenže mezi oprávněnou kritikou a hysterickým obviněním z propagandy je propastný rozdíl. Štěpánek ji překračuje prakticky v každém odstavci.

Když autor píše o ČT jako o „Al-Káidě opozice“, nevypovídá to nic o České televizi, ale hodně o úrovni české politické debaty. Ve chvíli, kdy se veřejná instituce přirovnává k teroristické organizaci jen proto, že neposkytuje dostatek prostoru jednomu politickému proudu, nejde už o obranu plurality. Jde o pokus delegitimizovat každé médium, které odmítá sloužit jako stranický amplion.

Největší paradox podobných útoků spočívá v tom, že jejich autoři zároveň volají po „vyváženosti“, ale ve skutečnosti požadují poslušnost. Vadí jim, že veřejnoprávní média nevysílají svět podle jejich představ. Kdyby Česká televize skutečně fungovala jako propaganda jedné vlády, jak je možné, že ji dlouhodobě kritizují politici prakticky všech stran? Jednou je prý příliš liberální, podruhé málo liberální, jednou příliš provládní, jindy protivládní. To není důkaz spiknutí. To je spíš důkaz, že realita je složitější než stranické letáky.

Celý text navíc stojí na laciné manipulaci s emocemi. Místo dat dostáváme seznam kulturních symbolů určených k vyvolání rozhořčení: Vinnetou, Bohdalová, „pražská kavárna“, děti, Ukrajina. Je to osvědčená metoda populismu — nevést spor o fakta, ale o resentment.

Debata o reformě veřejnoprávních médií je potřebná. Debata o jejich financování také. Ale pokud ji povedeme stylem „všechno je propaganda, co nesouhlasí s naším názorem“, skončíme přesně tam, kam se část dnešní politiky očividně chce dostat: u médií poslušných vůči momentální politické moci. A to už jsme tady jednou měli.

K textu jsem přidal titulek a zveřejnil na Louči.